

πτωξιν του λοιπού πολιτισμού και τας σήμερον πολυειδείς βιοτικές ανάγκας, αλλά πρό πάντων εις τον πολλαπλασιασμόν των οίνοπνευματωδών ποτών και την ευρυτέραν αυτών όσημέραι κατάχρησιν, ώσπερ δεικνύουσι καταφανώς άπασαι αί επίσημοι στατιστικά πάντων των φρενοκομείων της Ευρώπης και Αμερικής.

Τά φαινόμενα δέ της δι' οίνοπνεύματος δηλητηρίασεως έτι τροποποιούνται, ώς είπομεν, και ανάλογως της λαμβανομένης οίνοπνευματώδους σκευασίας, διότι άτυχώς ή κοινωνία σήμερον έπλουτίσθη άγαν υπό της προσδευσάσης βιομηχανίας της εκ διαφόρων οίνοπνευματωδών ποτών.

Όττω 1) οί καταχρώμενοι του οίνου λαμβάνουσι τουτον εις μεγάλην ποσά συνήθως, προκαλούντες κατά τας άρχάς τά φαινόμενα της όξείας μέθης· μετά τινα δέ χρόνον αύτη έπαναλαμβάνομένη, εκτός των οργανικών παθήσεων του στομάχου και του ήπατος· και των διαφόρων παθολογικών υπεραμιών και χρονίων φλεγμονών των σπλάγγων, προξενεί συνήθως κατ' όλιγον τήν άμβλύτητα και κατάλυσιν των αίσθητηρίων πάντων και τον μαρασμόν και την φθίσιν των διανοητικών δυνάμεων μέχρις ήλιθιότητος και τελείας άποκτηνώσεως.

2) Οί καταχρώμενοι της ρακής, του κοινά και πάντων των παρομοίων ισχυρών οίνοπνευματών σπανίως φέρουσι τά όξέα της μέθης φαινόμενα· οί ρακοπόται είνε εξ εκείνων, οίτινες κατάρχονται της συνήθειας του πίνειν εκ μικρού ποσού ρακής, και οίτινες, ούτω συνειθίζουσι τον οργανισμόν αυτών, ώσπε να άντέχη εις την όξειαν μελυστικήν προσβολήν· πλην ούτοι άτυχώς είνε εξ εκείνων, εις τον οργανισμόν των όποίων το οίνοπνευμα συσσωρεύεται και παράγει άφ' ενός τας χρονίας παθήσεις των σπλάγγων και ιδία των πεπτικών οργάνων και του ήπατος, άφ' έτέρου δέ τά χρόνια φρενικά νοσήματα. Οί καταχρώμενοι της ρακής κατά Laveran και Teissier είνε ισχυροί, λιπόσαρκοι, έννευροισμένοι και ώχροί ή ρυπαρώς κτρινωποί· δεν τρώγουσι πλέον ή όρεξίς των είνε έσθισμένη, ώς εκ της φλογιστικής καταστάσεως της βλεννομεμβράνης του στομάχου και του κερρωτικού ήπατος αυτών. Η φυσιογνωμία των είνε συνήθως κατηφής και ό χαρκτηρ αυτών στρυφνός, δύστροπος και όξύθυμος.

3) Οί καταχρώμενοι του άψινθίου (οίτινες έτι παρ' ήμιν είνε σπάνιοι ώς μη εξαπλωθείσης έτι ευτυχώς και της καλίστης ταύτης συνήθειας της χρήσεως του άψινθίου) προσβάλλονται ταχέως και έντόνως υπό φοβερών φαινομένων της χρονίας δηλητηρίασεως. Το άψίνθιον είνε το δηλητηριωδέστατον και όλεθριώτατον πάντων άνεξαιρέτως των οίνοπνευματωδών ποτών, καθ' όσον εκτός του ισχυρού οίνοπνεύματος ένέχει έτι και

τά αιθέρια στοιχεία του φυτού άψινθίου. Έν Ευρώπη, και ιδίως έν Γολλία, γίνεται εύρεία χρήσεως αυτού και προξενεί εκεί φοβεράν καταστροφήν. Λέγεται ότι έν Αλγερία το άψίνθιον έρόνευσε περισσοτέρους Γάλλους στρατιώτας, ή αί σφαίραι των Αράβων έν τους φρενοκομείους δέ της Γαλλίας τά 2/3 περίπου των παραφρονούντων είνε θύματα του άψινθίου!

Τά στοιχεία της πύας του άψινθίου προσβάλλουσιν ιδίως το νευρικόν σύστημα και φέρουσι παντοίας νευρικής και ύστερικής παθήσεις, αίτινες άτυχώς μεταδίδονται και εις τους απογόνους των καταχραστών, ών θύματα άθώα πλείστα είδομεν και ήμεεις αυτοί έν τοις έν Παρισίοις νοσοκομείοις. Πρός τας εκ του άψινθίου νευρικής ταύτας παθήσεις συνδυαζόμενα και αί βλάβαι του ισχυρού οίνοπνεύματος, φέρουσιν ευχερώς και ταχέως προσβολάς μανιωδών φρενικών νοσημάτων και όξέων παραληρημάτων.

ΙΩ ΦΟΥΣΤΑΝΟΣ.

ΑΛΩΠΗΕ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΠΟΔΑΣ

[Αγροτική ανάμνησις]

Αναδιψών κατ' αυτάς παλαιάς τινες σημειώσεις της έν Γούβαις της Εύβοίας τριμήνου διαμονής μου κατά το θέρος του 1882, εύρον μεταξύ άλλων εκεί και το έπόμενο ένπεισάδιον, το όποιον είχον σχεδόν λησμονήσει.

Μίαν των τελευταίων ήμερών του αυγούστου βαυκαλώμενος υπό γλυκυτάτων όνειρων έξύπνησα άργότερον της συνήθους πρωϊνής ώρας. Η συνήθης δ' αύτη πρωϊνή ώρα ήτο ή πρό της άνατολής του ήλιου, ένφ' την πρωϊαν εκείνην, όταν ήνοιξα τά παραθυρόφυλλα του δωματίου μου, ό ήλιος πρό πολλού ήδη άνατείλας καταθάμβωσε τους εκ του μακρού ύπνου βεβαρημένους όφθαλμούς μου.

Ανεθεμάτισα τά όνειρα εκείνα τά όποια μ' έκαμαν να χάσω το προσφιλές κυνήγιον των τρυγόνων, δι' όπερ από της προτεραίας είχον παρασκευασθή, καθαρίσας μετ' έκτάκτου επιμελείας το όπλον μου και στήσας τεχνικωτάτην εκ κλάδων πύκης φυλάχτραν πέραν εκεί εις το νερόν του Καστριού το καλούμενον υπό των χωρικών Λουτρό της Βασίλισσας, άγνωσά συνειπή τίνος παραδόσεως. Η θέσις αύτη άπειχε πλέον της ώρας από του πύργου μου και γαί μεν αί τρυγόνες έρχονται να ποτισθώσιν εκεί μετά την βοτικήν, ήτοι δύο τρεις ώρας μετά την άνατολήν του ήλιου, ώστε μοι ήτο και πάλιν δυνατόν να σπεύσω και καταλάβω έγκαίρως την φοινικήν σκοπιάν μου, άλλ' ή μέχρι του μέρους εκείνου όδοιπορία θά ήτο όχληρά και κοπιώδης υπό τας ακτίνας του ήλιου, αίτινες από τουδε προεμνηνύτου καυστικά ως σταγόνες βρεστού μολύβδου

Επειτα όταν τύχη να κοιμηθῆ τις ύπερ το

σύνηθες, όταν παραδοθῆ ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ ὕπνου, φέρει κατόπιν ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος τὰ ἔγχη τῆς δουλείας αὐτῆς, εἰς ἣν ταπεινῶς ὑπέκυψε, καθίσταται ἐπιρρεπὴς πρὸς τὴν ἀκίνησιαν, πρὸς τὴν ὀκνηρίαν. Διὰ τοῦτο φρονῶ μάλιστα ὅτι ἄνθρωπος ὑπὲρ τὸ δεῖον κοιμηθεὶς εἶνε ἀνίκανος εἶτα πρὸς πᾶσαν ὑψηλὴν ἔμπνευσιν, πρὸς πᾶν γενναῖον ἔργον.

Ἐὐτυχῶς δὲ ἐμὲ κατὰ τὴν πρῶϊαν ἐκείνην οὐδὲ ὑψηλὸν τι ἐπρόκειτο γὰρ ἔμπνευσθῶ, οὐδὲ μέγα τι γὰρ ἐπιτελέσω, ἐπρόκειτο μόνον γὰρ κυνηγήσω τρυγῶνας καὶ ἑσπερούμην τῆς ἀπολαύσεως αὐτῆς. Ἐν τούτοις ἀφοῦ τὰ νέφη τοῦ ὕπνου διελύθησαν μεταβάλλουσαν βροχὴν τῆς κεφαλῆς διὰ ψυχροτάτου ὕδατος, ἔλαβον τὸ δίκανόν μου, τὰς πυριτοβολάς μου, καὶ διηθύνθη πρὸς τὰ ἀμπέλια.

Κεῖνται δὲ τὰ ἀμπέλια τῶν Γουβῶν ἐγγὺς τοῦ χωρίου καὶ εἶνε ἐλάχιστα τὴν ἔκτασιν καὶ κατάρρακτα διὰ πασσάλων καὶ ἀκανθωτῶν πλεγμάτων. Εὐθὺς μετὰ τὰ ἀμπέλια ἄρχεται τὸ ἐκ πευκῶν μέγα δάσος, οἱ δ' ἐν αὐτῷ φωλεύοντες πολυπληθεῖς κόσσυφοι ὡς ἐκ τῆς γειτονίας ἰδίαν κτῆσιν ὑπολαμβάνοντες τὰς σταφυλάς τῶν πτωχῶν χωρικῶν στιφηθὸν ἐπιπίπτουσι κατ' αὐτῶν, ἀνεξόδως γευόμενοι δις τῆς ἡμέρας καὶ διὰ περιχαρῶν κραυγῶν χαιρετίζοντες πᾶσαν γλυκεῖαν ῥάγα, ἥτις προσπίπτει εἰς τὸ ὄξυ αὐτῶν ῥάμφος.

Μεταξὺ τῶν γάνων ἀμπέλων λυγεραί τινες μηλέαι ὑπερῆρᾶνως προέχουσιν ἐπιδεικνύουσαι φιλαρέσκως τὸ κομψόν των ἀνάστημα καὶ τὰ ροδόκοκκινα κάλλη των, τὰ ὅποια λέγονται μῆλα, εἶνε γλυκύτατα καὶ τρώγονται εὐχαρίστως — ὅπως ὅλα τὰ κάλλη καὶ ὅλα τὰ μῆλα.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν διηθύνθη πρὸς τὰ ἀμπέλια κυρίως οὔτε διὰ μῆλα οὔτε διὰ σταφυλάς· ἀλλὰ διὰ κοσσύφους. Μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἔχω τρυγῶνας τὴν μεσημβρίαν, δὲν ἐφρόντιτα περὶ ἄλλης τροφῆς καὶ ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην ν' ἀντικαταστήσω τοῦλάχιστον τώρα τὰς τρυγῶνας διὰ κοσσύφων, ἂν δὲν ἤθελον γὰρ προγευματίσω ὡς ἀσκητῆς. Ἄλλως τε φανεύω κοσσύφους εὐηργέτων καὶ τοὺς καλοὺς μου ἀγρότας· διότι ἠλαττοῦτο ὀπωσοῦν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀχρεῖων αὐτῶν κλεπτῶν.

Πρὸς τοῦτο ἐκρυπτόμην ἐν τῷ φυλλώματι σχοίνων μοσχοβολούτων ὡς μαστίχη καὶ ἐκεῖθεν ἐπυροβόλουν ἀνέτως τοὺς πτερωτοὺς ἄρπαγας τῶν σταφυλῶν, ἰδίως μάλιστα ἐκείνους, ὅσοι εἶχον τὴν ἀνοησίαν ν' ἀνέρχωνται φλυαροῦντες καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων τῶν μηλεῶν.

Τὸ κυνήγιον δὲν ἦτο ἀτυχὲς καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐντὸς ἡμισείας μόλις ὥρας εἶχον πυροβολήσῃ ἐπτάκις καὶ ἔκλειον πέντε κοσσύφους ἐν τῷ κυνηγετικῷ σάκκῳ μου, πάντας τρυφερωτάτους νεοσσούς, ὡς ἐδήλουν τὰ ἀρτιγενῆ ῥάμφη αὐτῶν καὶ τὸ νέον πτέρωμα, τὸ κικῶς κατὰ φερόν καλούμενον. Ἄλλ' αἱ σφήκες, κατὰ τὸ σύνηθες, ὀσφρανηθεῖσαι κρέας καθημαγμένον μὲ

περιστοίχιζον ἤδη πολυπληθεῖς περιβομβοῦσαι καὶ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων μου περιοιδοῦσαι καὶ ἀπειλητικὰ προτείνουσαι τὰ κέντρα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος ἡ συντροφία αὐτῶν, — εἶχον δ' ἄλλως τε ἐξασφάλισιν τὸ πρόγευμά μου — ἐξῆλθον τῆς κρύπτης μου πρέφας εἰς φυγὴν διὰ τῆς αἰφνιδίως ἐμφανισεῶς μου εἰκοσάδα κοσσύφων, οἵτινες κατεγίνοντο μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἔργον τοῦ τρυγητοῦ.

Εἶχον ἤδη διασκελίσει τὸν φράκτην, φέριον τὸ ὄπλον ἀνηροσημένον ἀπὸ τοῦ ὄμου, κρατῶν δ' ἐν τῇ χειρὶ ὀγκώδη σταφυλὴν, ἐκ τοῦ θαυμασίου ἐκείνου εἶδους, τὸ ὅποιον ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν ραγῶν καλοῦσιν ἀετονύχι, ὅποτε τυχαίως ὄλως ἔστρεψα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἀμπέλιον τοῦ Νικολοῦ Δελχᾶ, τοῦ ἀλανθάστου ἐκείνου θηρευτοῦ τῶν λαγῶν. Ἄκρα νηνεμία ἐπεκράτει, φύλλον δὲν ἐκινεῖτο καὶ ὅμως τὰ πρὸς τὸ δάσος δύο τελευταῖα κλήματα συνεπαράσσοντο βιαίως. Προσηλώσας ἔτι μᾶλλον τὴν προσοχὴν διέκρινα μέσῳ τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος χωρὶά τι οὐχὶ πράσινον ἀλλὰ καστανόν, ὄραν ζῶου, βεβαίως σκύλου.

Εἶνε γνωστὸν πόσον οἱ σκύλοι ἀγαπῶσι τὰς σταφυλάς· ἀκριβῶς δὲ πρὸ δύο τριῶν ἡμερῶν πολλοὶ χωρικοὶ παρεπονοῦντο ὅτι εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὰς ἀμπέλους τῶν καὶ εἶχον καταφάγη τὰς σταφυλάς των· διὰ τοῦτο τὴν προτεραιάν ἐσπέραν ὁ κῆρυξ τοῦ χωρίου, ὁ μεθ' ὅλα τὰ ἐβδομήκοντα ἔτη του ἔχων φωνὴν ὀμηρικοῦ Στέντορος Μπαρμπα Σταμάτης παρήγγειλεν ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ χωρίου πρὸς πάντας τοὺς ἔχοντας σκύλους λυτοὺς γὰρ δέσωσιν αὐτοὺς.

Μολοντί εἶχον πλήρες τὸ δικαίωμα γὰρ πυροβολήσω τὸν κλέπτην τιμωρῶν οὕτω καὶ τὸν ἀπειθῆ ἀθῆνην σου, ἠρκέστην ὅμως εἰς ἀπλοῦς λιθοβολισμούς μετὰ κραυγῶν ἵνα ἀποδιώξω μόνον αὐτόν. Ἄλλ' ὅταν εἶδον ὅτι τὸ ζῶον δὲν ἐννοεῖ γὰρ ὑπακούσει ὀργισθεὶς ἐπήδησα, τὸν φράκτην καὶ προσχώρησα ἀνυψώσας τὰς σφύρας τοῦ ὄπλου.

Τὸ ζῶον ἦτο πλησιέστατον τοῦ φράκτου πρὸς τὸ δάσος· εἶχε πρυπόδη μάλιστα τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τοῦ ἀκανθωτοῦ πλέγματος τῶν κλάδων καὶ προσεπῆθε γὰρ ἀνοίξῃ ὅπῃ ἵνα διαφύγῃ. Δὲν ἤρηξα γὰρ ἐννοήσω τὴν πλάνην μου· ἢ θυστανωτῆ ἐκείνη οὐρά, ἣν εἶχον ἰθὴ καὶ ἄλλοτε εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους, ἐμαρτυρεῖτο ἄλλη σημάδια τὴν ἐθνικότητα τοῦ πόνηρου ζῶου, τὸ ὅποιον βεβαίως δὲν ἦτο σκύλος, ἀλλ' ἀλώπηξ. Τὴν ἐσκόπευσα καὶ τὴν ἐπυροβόλησα ἐξ ἀποστάσεως εἰκοσι βημάτων· ἐκυλίσθη περὶ ἑαυτὴν σπρηφοχυρίζουσα καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος. Ἦτο σάχα νεκρά, ἢ προσεποιεῖτο τὴν νεκρὰν ἢ παμπόνηρος; Ἐπλησίασα καὶ ἐκυψα ἐπ' αὐτῆς κρατῶν πάντοτε ἐτοίμην τὴν ἀριστερὰν κἀννην τοῦ ὄπλου. Ἄλλ' ἀπέσχον γὰρ τὴν ἐγγίσσω, διότι ἐνεθυμούμην τὸ πάθημα πεπειραμένου κυνηγοῦ, ὅστις μοὶ εἶχε διηγηθῆ πῶς μικροῦ δεῖν ἔχασε τὴν χεῖρα ἐν

τοιαύτη τινί περιστάσει ὑπολαβὼν νεκρὰν τὴν ὑπ' αὐτοῦ πληρωθεῖσαν ἀλώπεκα.

Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἔτους ἡ δορὰ αὐτῆς οὐδεμίαν εἶχεν ἀξίαν, δὲν μ' ἔμειλεν λοιπὸν ἂν κατεστρέφετο. Χάριν ἀσφαλείας ἐξεκένωσα κατ' αὐτῆς καὶ τὴν ἑτέραν κἀνήνην· δὲν ἐκινήθη. Τὴν ἐλάκτισα δις· τίποτε. Ἦτο βεβαίως νεκρὰ πλέον ἢ πανουργὸς κλέπτρια τῶν ὀρνίθων καὶ τῶν σταφυλῶν. Τὴν ἔσυρα ἐκ τῆς οὐρᾶς καὶ τὴν ἔρριψα πέραν τοῦ φράκτου, καὶ ἐξήλθον κ' ἐγώ. Τότε παρετήρησα μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἡ ἀλώπηξ αὐτή, ἡ ἀνήκουσα κατὰ τὴν στοιχειωδέστατην ζωολογίαν εἰς τὰ τετράποδα, παρέβαινε τὸν φυσικὸν αὐτὸν νόμον, αἰοτι εἶχε πόδας... τρεῖς· δύο ὀπισθίους καὶ ἐμπρόσθιον ἓνα. Ὁ ἕτερος ἦν ἀποκοκομμένος ἄνω τοῦ γόνατος, ὡς ἂν εἶχεν ὑποστῆ ἐγχείρησιν. Μὴ δυνάμενος νὰ λύσω τὸ αἰνίγμα αὐτό, συνέλαβα καὶ αὐτὴς τὸ ζῶον ἀπὸ τῆς μαλακῆς οὐρᾶς καὶ τὸ ἔσυρα θριαμβευτικῶς πρὸς τὸ χωρίον. Ἡ κυνηγετικὴ περιφιλαυτία μου εἶχεν ἰκανοποιηθῆ πληρέστατα· δὲν εἶνε τόσο σὺνήθης πρᾶγμα νὰ φονεύσῃ κανεὶς ἀλώπεκα! "Ἐνα ζῶον ἐκεῖ μεγάλον, ἓνα θηρίον σχεδόν! Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὃν συνήντησα ἐν τῷ χωρίῳ ἦτο ὁ Νικολὸς Δελχᾶς· ἤκουσε πυροβολισμοὺς εἰς τὸ ἀμπέλι του καὶ ἤρχετο νὰ ἰδῆ τί τρέχει. Εὐθὺς μοὶ ἐξήγησε τὴν ἔλλειψιν τοῦ ποδὸς τῆς ἀλώπεκος:

— Εἶχα βάνη τὸ σίδερο γιὰ τὰ σκυλιὰ ποῦ παγαίνουν καὶ κάνουν ζημιὰ· πῆγε ὡς φαίνεται κ' ἡ εὐγενία τῆς, πιάστηκε ἔς τὸ σίδερο καὶ μετ' ἐκείνην πονηροῦσα τῆς τῆραξε πῶς νὰ ξεχωρίσῃ τὸ ποδάρι τῆς καὶ νὰ ξεφυγῇ. "Ἄν δὲν τύχαινες ἐσὺ, ἀπὸ ἐδῶ πᾶν κ' ἄλλοι!...

Οὐχὶ ἄνευ λύτης ἤκουσα τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν τὸ κατόρθωμά μου λοιπὸν δὲν ἦτο τόσο μέγα ἐφόνευσα ἓνα αἰχμαλώτων καὶ πληρωμένον...

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Νικολὸς ἀπέτεινε ἐν εἰδει ἐπιταφίου λόγους ὑβριστικῆς εἰρωνείας πρὸς τὴν μακαρίτιδα:

— Αἶ, ἀρή, ποῖος ξέρει τί κότεις καὶ κοτόπουλα γεύθηκες τὴ νύχτα καὶ μούθελος καὶ πωρικὸ ὕστερ' ἀπ' τὸ φαί, σταφυλάκια δροσιστικά!

Ἡ ἀλώπηξ εἶνε τὸ μισητότερον ζῶον τοῦ χωρίου· ἰδίως αἱ γυναῖκες μένεα πνέουσι κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν αὐτῶν, οἵτινες ἀρπάζουσι κάποτε ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ νυκτὶ ὀλόκληρον ὀρνιθῶνα. Ὅταν λοιπὸν ἔμαθον ὅτι ἀλώπηξ εἶχε φονευσθῆ, συνήχθησαν ὅλοι ἵνα ἐπὶ τοῦ πτώματος ἐκείνου ἐκδικηθῶσιν ὡς ἐκπροσωποῦντος ὀλόκληρον τῶν ἀλωπέκων τὴν γενεάν.

Ἡ μία ἠρκέσθη νὰ πλήξῃ αὐτὴν κατὰ πρόσωπον διὰ τῆς ρόκας τῆς, ἡ ἄλλη νὰ τῆς μαδῆσῃ τὸν μύστακα, ἡ τρίτη τῆς ἐξέβαλε διὰ καρρίου τὸν ὀφθαλμόν, ἡ κυρὰ Κρουστάλλω ἦλθε καὶ τῆς ἐκρέμασεν εἰς τὸν λαιμὸν τμήμα παλαιοῦ τενεκέ, προσέδεσεν εἰς τὰ ὠτία τῆς βᾶκην ὑφάσματος χρωματιστοῦ καὶ λαβοῦσα τὸ βυπαρὸν

ἐκείνο πανίον δι' οὗ ἐκαθάριζε τὸν φουρνὸν τῆς τῆς τὸ ἔτριψεν εἰς τὰ μούτρα. "Ὅλας δὲ τὰς πράξεις τῆς ταύτας ἐδικαιολογεῖ ἐπιφωνοῦσα:

— Ἐσὺ μούφαγες τὸν κόκορα μὲ τὰ χρυσόφτερα τοῦ αἶ; Ἐσὺ μοῦ πήρες τὴν κλωτσο μὲ τὰ δέκα πλιά, αἶ; "Ἀχ! ἀρή, τόρα θὰ βγάλω κ' ἐγὼ τὸ ἄχτι μου· θὰ σὲ κάνω βεζίλι τῶν ἀλεπούδων κ' ὄλου τοῦ κόσμου.

Εἰς ἐπισφράγισιν τῆς σκηνῆς αὐτῆς ἤτις μετ' ἐπισκέδαζε μεγάλως, προσῆλθε τελευταία ἡ γραιὰ Λαδογιάνναινα, σπηρίζουσα τὰ ἑκατὸν τῆς ἔτη ἐπὶ χονδρῆς βακτριᾶς.

— Μωρὲ παιδιὰ, ἀνέκραξε καγχάζων ὁ Νικολὸς εἰς τὴν θεὰν αὐτῆς, γιὰ ὄδετε, ἡ ἀλεπού καὶ ἡ θεὰ Γιάνναινα ποῦ μοιάζουν... ἔχουν ἀπὸ τρία ποδάρια ἡ καθεμιὰ.

Ἡ γραιὰ δὲν ἤκουσε τὴν σκωπτικὴν ἀστεϊότητα τοῦ εὐφυοῦς χωρικοῦ, διότι εἶχεν ἀπολέσῃ πρὸ πολλοῦ τὴν λεπτότητα τῆς ἀκοῆς· ἐπροχώρησε λοιπὸν εὐθὺς πρὸς τὴν ἀνηρτημένην ἀπὸ τῆς πλατάνου ἀλώπεκα, τὴν προσέβλεψεν ἐν κωμικωτάτῃ βλοσυρότητι κατὰ πρόσωπον καὶ ἀντὶ παντὸς ἄλλου:

— Φτοῦ σου, κυρὰ Μαριὰ! εἶπε καὶ τῆς ἔστρεψε τὴν βράχιν.

Οἱ παριστάμενοι ἀνελύθησαν εἰς παρατεταμένους καγχασμοὺς καὶ ἐγὼ μετ' αὐτῶν, μολονότι δὲν εἶχα ἐννοήσῃ ἀκριβῶς τὴν σημασίαν τοῦ ἀποδοθέντος τῇ ἀλώπεκι ὀνόματος. Ἄλλ' εἰς χωρικός εὐθὺς μοὶ ἐξήγησεν ὅτι κυρὰ Μαριὰ λέγεται κοινῶς ἡ ἀλώπηξ εἰς τὰ παραμύθια, ὁ δὲ λύκος ὀνομάζεται κυρὸς Νικολὸς.

Ἀνῆλθον πάλιν εἰς τὸν πύργον, ἀπέβαλον τὴν κυνηγετικὴν ἀποσκευὴν καὶ ἐν ἀναπαυτικῇ θέσει κατακλιθεὶς ἐπέδωθην εἰς τερπνὴν ἀνάγνωσιν μυθιστορημάτων τινος Ἰνδικῆς ὑποθέσεως. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον χρότος βημάτων ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ εἶτα ἐγγύτερον ἐν τῷ προδόμῳ μετ' ἀπέσπασε τῆς ἀναγνώσεως· στρέψας τὴν κεφαλὴν ἵνα ἴδῃ τίς εἶνε, προσέβλεψα τὴν δροσερὰν καὶ μειδιῶσαν ὄψιν τῆς Εὐμορφούλας. Ἐκράτει μικρὸν κοφίνιον πλήρες ὧν, ὅπερ ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου πλησίον μου.

— Τ' εἶν' αὐτὰ; ἠρώτησα.

— Εἶνε γιὰ τὴν ἀλεπού καὶ σ' τὰ στέλνουν ὅλαις ἢ νοικοκυράδες τοῦ χωριοῦ.

— Γιὰ τὴν ἀλεπού; ἠρώτησα ἀπορῶν, τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ ἀλεπού μὲ ταυγά;

— Ἐτσι τῶχομ' ἐμεῖς συνήθεια ἅμα κανένας σκοτώσῃ ἀλεπού, γυρνᾷ τὰ σπίτια καὶ μαζώνει αὐγά, γιὰτί μετ' ἐκείνη τῆς ἀλεπούς γλυτῶναι τόσαις κόταις. Σὰν δὲ γυρνᾷς ἐσὺ τὰ σπίτια, σ' τὰ στέλνομε ἐμεῖς ταυγά τὸ λοιπὸν.

Καὶ μετὰ τὴν ἀφελῆ ταύτην ἐξήγησιν τοῦ ἐθίμου ἐγένετο ἄφαντος, ἐνῶ ἐγὼ καταλιπὼν τὴν ἀνάγνωσιν ἠτένιζον ἐπὶ μικρὸν μειδιῶν τὸ κοφίνιον τῶν αὐγῶν, τὸ χαριτωμένον αὐτὸ καὶ τόσῳ πρωτότυπον ἄθλον τῆς θρησκευτικῆς μου ἀνδραγαθίας.